

Sobre el Decret sectari del Ministre de Justícia

LA DISSOLUCIÓ DELS JESUÏTES

— EL QUE DIU LA PREMSA SENSATA I IMPARCIAL —

Els nostres demagogs vuitcentistes ara ja podran respirar: ha estat decretada la dissolució de la Companyia de Jesús. Ara la pesseta s'enfilirà amunt, els queviures aniran a donar i els «sin trabajo» trobaran feina, és a dir: tot marxarà bé; hom ha trobat la clau de la felicitat, la pedra filosofal. La llàstima és que no ens n'haguéssim adonat més aviat de què si a Espanya tot anava malament era perquè encara hi havia Jesuïtes; així ens hauriem estalviat totes aquestes males estones que la qüestió econòmica, la social, la agrària etc. ens fan passar, ja fa dies. Tan senzill com era! que no hi hagi més Jesuïtes i tots els mals en passaran com per art d'encantament.

Si algú en dubta d'això que diem, li respondrem que si creu en el Govern no té dret a dubtar-ne. La República ha vingut a resoldre els grans problemes nacionals; si no va venir per això, no feia pas cap falta. I bé; a l'hora de resoldre aquest problema, secularitza els cementiris, suprimeix els Jesuïtes. Doncs això vol dir que aitals mesures hauran de tenir una eficàcia decisiva per a millorar la situació d'Espanya i precisament per adobar-la en allò que és més peremptori adobar.

Esperem-ho, més per si de cas, esperem-ho asseguts.

* * *

I ara, parlant ja sense ironies, volem dir que el que més ens desconcerta del règim actual és aquest confusio-nisme de principis polítics. A hores d'ara encara ningú pot afirmar categòricament a veure si estem en règim de llibertat o en el de dictadura.

El decret que ara comentem tan si és constitucional com no, és una conculcació palesa de la llibertat d'associació, ací i a totes les latituds. Una disposició així és explicable, és lògica quan emana d'un canceller despota com Bismarck, d'un dictador com Lenin, i ho seria també si la dongués Mussolini qui no és altra cosa que un detentador del poder personal. Més una república democràtica com l'espanyola, que es va instaurar obeint els clams de llibertat que donava el poble davant dels capricis més o menys dictatorials de la monarquia, una república així no pot pas trobar base jurídica per a una mesura com aquesta ni per cap de les consemblants que dicti....

(Diari de Girona)

UN EDITORIAL DE «LA VEU DE CATALUNYA»

La Veu de Catalunya sota el títol de «Una equivocació transcendental», publica un interessant editorial, el qual, després de posar de relleu els serveis valuosíssims prestats a la cultura peninsular per la Companyia de Jesús,

acaba amb aquestes paraules plenes de seny i de veritat:

«Ningú no podrà culpar a la Companyia de Jesús de no haver acceptat lleialment la República. D'ençà del 14 d'abril, com abans d'aquesta data, s'ha limitat al compliment del seu ministeri, a les seves obres de beneficència i de cultura. El decret de la República del 24 de gener de 1932 és un avalat de la pragmàtica borbònica de 1767. Sabut és de tothom que l'extinció de la Companyia de Jesús en 1773, fou una obra essencialment borbònica. El decret d'ara ve, doncs, a continuar aquella tradició, com ve a continuar un dels aspectes menys falaguers de la història d'Espanya en el segle XIX (1820, 1835, 1854, 1869). Els jesuïtes, d'altra banda, són ja avesats a les persecucions. Com totes les forces persistents en la història s'engrandeixen en en la contradicció. Si una cosa hi ha certa, és que la Companyia de Jesús tornarà algun dia. Quan? Com? Es igual. El cert és que tornarà.

És, doncs, una iniciativa inútil, que no produeix cap benefici a la República ni a l'Estat ni a ningú i que ocasiona notoris perjudicis a uns ciutadans espanyols benemèrits; a moltes famílies, a l'societat, a l'Església.

Es una d'aquelles actuacions de les quals s'ha pogut dir que és una equivocació. Una equivocació tan transcendental que sembla impossible que sigui espontània, i suggereix l'existència de pressions externes, de poders ocults, pressions i poders que exigeixen obediència a autoritats que són, aquestes sí, distintes a les legítimes de l'Estat.»

LA PROTESTA D'«EL COBREO CATALAN»

El nostre estimat col·lega *El Correo Catalán* insereix en la seva edició de diumenge aquest vibrant i valent article:

«Se consumió la iniquidad. La gente mandilera se ha salido con la suya. De nada han valido los razonados alegatos y las justas reclamaciones y protestas. El Gobierno, obrando al dictado de las logias y cediendo a presiones de elementos extremistas que, por lo visto, son los que imponen su despótica voluntad en todas partes, ha querido proceder por decreto a la disolución de la inclita Compañía de Jesús, sin esperar, como hubiera sido lo más natural y lógico, a que las Cortes aprobaran una ley complementaria que regulase todo lo relacionado con las Asociaciones religiosas a tenor de lo dispuesto en la Constitución.

El sectarismo más desenfrenado impera en ciertas esferas y así no es de extrañar que el odio a las Ordenes religiosas, y, especialmente, a las Jesuitas, se traduzca en disposiciones persecutorias que constituyen el colmo de las injusticias. Las turbas demagógicas así lo exigen y hay que

darles gusto.

Claro está que ni los intereses religiosos, ni los morales, ni los patrióticos, ni los culturales, ni los que afectan a la beneficencia ganarán nada con tamaña disposición, sino antes al contrario, perderán mucho, quedando mucho de los servicios que a aquellos afectan completamente abandonados; pero eso poco o nada importa a nuestros famosos tragacurs; lo que les interesa es descristianizar al pueblo, infundiendo en la mente y en el corazón del mismo, ideas y sentimientos contrarios al espíritu católico, y para ello, lo que urge es perseguir a las Ordenes Religiosas, empezando por la disolución de la Compañía de Jesús, considerada como blanco de las iras de la impiedad.

Como católicos, como españoles y como amantes de la cultura, protestamos con toda la energía de que somos capaces contra la arbitraria disposición del Gobierno, y no vemos que esa sea la mejor manera de llegar a la tan ansiada pacificación de los espíritus.»

EL QUE DIU «EL NOTICIERO UNIVERSAL»

Per la seva banda, *El Noticiero Universal* també publica en una edició el següent encertadíssim comentari:

«*La disolución de la Compañía de Jesús.*— Ha producido verdadera desolación entre los católicos el decreto del Gobierno acordando la disolución de la Compañía de Jesús. Lo inesperado de la medida, los términos de la dureza, del decreto y el apremio con que ha de llevarse a cabo su planteamiento, hiere, sin que nada pueda justificarlo, ni aún explicarlo, los sentimientos de una gran parte del pueblo español.

EL DECRET DE DISOLUCIÓ JUTJAT PER «A. B. C.»

Madrid, 25.—Comentant el decret de disolució de la Companyia de Jesús escriu A. B. C.

«El Gobierno ha llevado, por fin, a la *Gaceta*, el decreto sobre la disolución de la Compañía de Jesús y confiscación de sus bienes. No pretendemos comentarlo; no podemos, mejor dicho, por la violenta coacción y la amenaza notoria que en este y en otros asuntos penden sobre la crítica, por moderada y ecuánime que sea. La famosa Ley de Defensa de la República no tiene en estos casos interpretación segura más que con el silencio. Nos limitamos, pues, a consignar sobriamente nuestra protesta, no solo como católicos, sino como ciudadanos defensores del Derecho y dolidos de lo que, en circunstancias harto difíciles, añade una nueva preocupación al espíritu público.

El decreto cumple estrictamente un artículo de la Constitución; pero debíamos esperar que entre el artículo y su cumplimiento se dejara el espacio suficiente para deliberar serenamente sobre su alcance y para suavizar sus exigencias más duras adaptando la ejecución a los principios constitucionales que contradice. Es contrario, en efecto, a la libertad de cultos y de conciencia. Niega el derecho de propiedad consagrado en la Constitución y establece procedimientos confiscatorios que la misma Constitución condena. Y por el supuesto absolutamente erróneo de un voto extranacional exceptúa del derecho de asociación a una comunidad genuinamente española—la más española de todos las Congregaciones—por su fundamento, por su historia, por sus eminentes servicios a la cultura general y a la civilización de las naciones hispano-americanas. Creíamos en fin, que los términos del artículo, recientemente dilucidados por un dictamen de ilustres y numerosos jurisconsultos, permitían, sin desobediencia ni infracción del precepto constitucional, una reparación de los errores y excesos que contiene, los que oportunamente impugnaron en el debate parlamentario

muchos oradores, y con más brío y elocuencia que todos el Sr. Alcalá Zamora, que, en honor a sus convicciones y en protesta contra el extravío, tuvo que salir del Gobierno.»

Diu «El Matí»:

«No era d'esperar que al dictamen signat o avalat per eminents lletrats de distints col·legis professionals d'Espanya sobre la interpretació que en justícia podia ésser donada al text de l'article 26 de la Constitució vigent, hi respongués el Govern amb un decret com aquest que ordena la dissolució de la Companyia de Jesús. El redactor del decret cal convenir que no s'ha mostrat molt fort en dialèctica. Ara, però, hem de reconèixer també que era ben difícil de donar a aquesta disposició ministerial una simple aparença de justificació. El ministre en recórrer a la Butlla de Paulus III, ha fet una bona troballa en relació amb el fi per ell perseguit. L'obediència i consagració al servei de la Santa Seu, de transcendència durament espiritual, res no té a veure ni amb la missió ni amb els drets de l'Estat poder exclusivament polític, sobre tota mena i categoria de ciutadans. És que, de fet, no som tots els catòlics obligats a obeir i a servir els designis del Cap suprem de l'Església Catòlica? L'Estat pot alegar en defensa de les seves disposicions, exclusivament raons d'Estat és a dir polítiques; però mai no pot recórrer a aquelles que únicament guarden relació amb la llibertat de les consciències. Com aquesta posició adoptada pel Govern, no en sabríem trobar una altra de tan pobra.

Hipotèticament, però, anem a admetre que els jesuïtes estan sotmesos a una potestat estrangera. Bé. És que són ells, per ventura, els únics súbdits de poders estrangers que posseeixen béns a Espanya? Doncs per puina raó la propietat d'aquest és respectada i no ho és la d'aquells? Ah és que en el cas d'ara es tracta d'un poder com el de la Seu Apostòlica, el caràcter especialíssim del qual ens dóna, per motius diversos, la més clara explicació d'això que passa. Tot i això l'acte del Govern—en el qual nosaltres hi veiem un evident signe de feblesa—és d'una impremeditació i manca de sentit polític que ens fa esborronar. Precisament en aquests instants angoixosos en què la propaganda comunista del nostre país arriba a extrems inconcebibles, que provoquen esclats revolucionaris com els que acabem de presenciar la forma com són desposseïts de llurs béns els religiosos de la Companyia de Jesús constitueix un perillós precedent i un exemple més temible que cap d'altre per provenir de les altures. Quins poden ésser, en l'esfera social espanyola, els efectes d'aquesta disposició, que nosaltres considerem tan injusta com desmoralitzadora?»

DEL «DIARI DE BARCELONA»

«Es innegable y evidentiísimo que la Compañía de Jesús vincula por su brillante historia y grandes prestigios un gran sector de la opinión española (ya se están viendo y continuarán viéndose las incesantes protestas y la calidad de ellas), y a ese sector se le aleja torpemente, con el agravio, del centro operatorio de la nación. Es más: hemos dicho antes, y han dicho otros, y es la verdad, que la ofensa no se infiere sólo a la Compañía de Jesús, sino directamente al Papa, ya que se toma pretexto del voto de superación de obediencias Su Santidad, para el determinio de la disolución, Y como los católicos, aún los más tibios y acomodaticios han de tomar como propias, como inferidas al mismo padre natural las ofensas dirigidas al Supremo Padre espiritual de los fieles, de aquí que el agravio, no sólo haya venido a herir los sentimientos de los admiradores especialmente adictos a la Compañía de Jesús, no parece sino que el Gobierno, con torpe medida, se haya propuesto disolver directamente a la gran comunión de los católicos españoles, ena-

genándose cualquiera clase de simpatias que tales o cuales grupos de entre ellos pudieran sentir por el nuevo régimen, que mejor servido por otra clase de hombres lo habían soñado, ya se ve que equivocadamente.»

DIU «LA VANGUARDIA»

«Para comentar el decreto de disolución de la Compañía de Jesús, expresamente queremos adoptar un punto de vista imparcial, objetivo. Considerada en su aspecto religioso huelga decir que esa medida aplicada contra una de las Ordenes más gloriosas de España, nos hiere profundamente: sobre esto no importa insistir, ni hablar siquiera, porque se trata del sentimiento más natural y unánime que a estas horas palpita en una gran parte de las conciencias españolas. Lo importante, a nuestro juicio, es que, incluso, a los ojos de quienes no sienten el catolicismo, si no los tienen nublados por la ofuscación sectaria, ese decreto ha de parecer un error triple por impolítico, por injusto y por inicuo.

Es impolítico, porque — como decíamos no hace muchos días, a raíz de la actitud de don Miguel Maura con relación al problema de Cataluña — el arte del verdadero gobernante consiste en resolver o por lo menos suavizar, los problemas pendientes.

Es injusto porque, si el Gobierno, en virtud de su significación radical, sus deberes constitucionales y sus compromisos parlamentarios, se veía obligado a restringir i limitar las actividades de las órdenes religiosas, y muy especialmente las de la Compañía de Jesús, tenía mil maneras de hacerlo por vías legales, suaves y nada vejatorias, sin echar mano, como se ha hecho, a los procedimientos bruscos, ni a los verdaderos despojos como la incautación de bienes. Si el Gobierno puede apoderarse bonitamente de lo que poseen, con arreglo a la legislación sus enemigos, o quienes él mismo designa como enemigos suyos, ¿qué garantías hay para la legítima propiedad en España?

Es inicuo finalmente, porque no la disolución, ni la incautación de bienes, ni todas las medidas y coacciones materiales de este mundo, podrán nunca acabar con un poder espiritual.

Nosotros no podemos ser sospechosos para el nuevo régimen. Lo hemos acatado desde el primer momento. Jamás lo combatiremos por ser quien es. De ahí que tampoco ha de creerse que nos inspira el menor partidismo ni la más leve malquerencia cuando al régimen le decimos serenamente, pero firmemente, que se equivoca.»

Sería interminable si volguéssim tan sols resumir els innombrables articles, els quals sentim no poder donar a conèixer als nostres estimats lectors, que la premsa sensata i imparcial d'arreu d'Espanya, ha formulat com a protesta d'aquest acord sectari i provocador de tota mena d'inquietuds espirituals.

Nosaltres, també, amb tota energia, ens unim a la protesta de la premsa catòlica d'Espanya, contra l'acord de dissolució de l'inclita Companyia de Jesús, a la qual tants dies de glòria deu l'Espanya entera.

L'atleta cristià no vol la destrucció de l'enemic, sinó la seva edificació; no combat per destruir, sinó per edificar.

TORRES I BAGES

La fantasma del confessorari

Es per molts homes sectaris i impius, dels quals, ara, molts, remenen les cireres, un fantasma horrorós això del confessorari. Que es coneix que de la seva preclara memòria, s'ha esmunyit el record d'aquells temps de la seva infantesa en la qual eren uns bons nins, i els primers temps de la seva juvenesa, en la qual eren uns bons minyons i les passions i els vicis no els havia arrencat l'honra i la fe i per tant anaven com bons cristians i persones acabadíssimes a confessar-se.

No es recorden ja del perquè serveixen els confessoraris, i, com que no se'n recorden, ara, precisament ara, que la impietat esmerça totes les seves infernals forces per a avarcar-ho tot i per cert d'una manera no gens satisfactòria per a tothom, i per això temen i diuen posant-se balca davant dels ulls per a no veure la realitat dels fets que, «la religió és morta i ben morta» tot picant de peus, i, s'hi farien amb el punxó per tal d'esborrar la demostració que els diu com sempre, mentida.

S'han imaginat el confessorari els nostres esquerrans predilectes (?) com un invencible enemic, dels més fulminants i temibles, dels seus plans (!)

Torno dir que no sabeu el que és el confessorari, el que s'hi fa, i molt menys, però i molt menys, el què es el sagrament de la Penitència. Què és trist! que sempre ens vingueu embolcallats amb la ignorància i els vostres arguments tendenciosos — en un principi, no — sempre siguin mancats de tota lògica i falsejant la veritat. Ara, que és natural, sense ignorància ja no es dirien aquestes grolles ni aquestes bertranades inqualificables.

Tota aquesta espuma d'odi, perquè la dona, a la qual abans volieu donar-li el dret del sufragi, i a la qual van negar-la-hi els vostres refractaris sectaris i impius en plena cambra constituent al discutir-se l'article de referència, els quals van protestar-ne, dien només que frases malsonants per a la dona espanyola i per la dona decent, aquesta dona la qual sap més bé que vosaltres que, si avui és el que és, i no sigui una esclava de les vostres baixes concupiscències, no és per la liberalitat dels vostres predecessors, sinó per la delegació apostòlica de l'Església de Crist, el qual va dir, — vagi per als que han demostrat que són més papistes que el Papa (!) — dirigit-se als Apòstols: Aquell que a vosaltres escolta a mi m'escolta i aquell que a vosaltres desprecia a mi sem desprecia. Això ho saben els infants, els nostres atrevits articulistes, no sempre el mateix: la ignorància.

L'Església Catòlica fou la que trencà les cadenes de l'esclavitud i dignificà la dona fent-la igual a l'home, fent-la esposa i no esclava, fent-la senyora i no sirventa, fent-la reina de la llar i no concubina. Tot això, la dona de mitjans coneixements ho sap perfectament, i, més agraïda que vosaltres, no perseguirà la seva única salvadora i dignificadora, l'Església de Crist, d'aquell Crist avui ultratjat per gent de repugnant conducta, I sap, també, que això no és llibertat ni molt menys, ni és anar cap a l'economia i solució dels problemes socials, i, ni molt menys cap al progrés, tot això, sap la dona decent, sectaris o ignorants — tot vol dir el mateix — que ara voleu fer l'home, dient que, heu reconegut tots els drets civils a la dona, quan en la cambra, els vostres, varen votar en contra del vot femení, segurament per basarda al confessorari, pobrets!

Fa pena haver de tornar insistir sempre amb el mateix. Obriu la història i us dirà el que era la dona en temps del paganisme, sense la llei de Crist, l'única salva-

dora del llinatge humà. I, sense la qual es desmoruna la societat i la qual fa els païssos grans i capdavanters, en les files de les nacions. Què diu la història? el mateix que ja hem apuntat més amunt, un ésser inferior, considerat com una bèstia, i estimat solament per a satisfer la brutal passió. Dubteu del que diem, feu una excursió en els llocs on encara la divina Paraula no hi ha arribat.

Quan hom parla, ha de saber perquè parla, i abans de fer el fatxenda, donar-se una ullada a si mateix i d'una manera parcial per no fer el ridícul, cosa pròpia d'ignorants i orgullosos.

El què ahir déieu que, no, i ara gràcies els que abans del canvi de règim també deien que no, mentre vosaltres deieu que sí, ha resultat a desgrat vostre que sí. I ara vençuts, veniu a fer-vos-ho vostre. No, els sense Déu ni religió, els ateïstes i extremistes esquerrans no volien donar el vot a la dona, al·legant que era massa de missa. Doncs, no dones! i homes que em llegiu, les coses al seu lloc, una mica si-us-plau, de parcialitat i no dir les coses amb apassionada ofuscació. Els qui us van reconèixer intel·ligents i capaces per a decidir la marxa del país, i en més de quatre ocasions, més aptes que el mateix home, foren aquells que abans de l'adveniment del nou règim no us ho prometeren com feren els que en plenes corts us van dedicar paraules grolleres i els qui van complir amb vosaltres de la mateixa manera amb què ho fan amb totes les altres promeses que feren al poble.

Sí, van ésser els cavernícols i companyia els qui decidiren la concessió del vot femení, amb abstenció dels radicals-socialistes etc. etc. I la decidiren, no perquè contestessin amb les coaccions del confessionari el dia de demà, com vénen a suposar aquests fanàtics sectaris de quatre dies, no, car saben molt bé el que és el confessionari, sinó perquè, la dona generalment, sap portar més bé una casa que no pas molts homes xafardés de poble, i per tant, entent més d'administració que no pas aquests culs de cafè I, per fi, perquè la dona, rares excepcions, té més cura dels seus actes i no es deixa portar per la passió boja d'un got de vi negre i molt menys ho vol matar tot, procurant cercar la força en un estat de borratxera, i... res, amics, de confessionari, res d'això, són puerils els vostres errats conceptes—com sempre—i arguments.

El confessionari, si us fa por, quan arribin les desitjades eleccions, us prego (?) poseu en pràctica el consell, —si és que consells de mi voleu acceptar, car ja sé que us basteu i teniu un cap bastant posseït de totes les qualitats per a poder rebutjar consells—el qual és el següent: “—Oïdo a la caja—” Us disfresseu de donzella o senyoreta, ail, o bé de dona vella o beata, amb la condició de portar sabates de talons alts, quatre toquets d'efecte a la cara i... “andando” cap al confessionari manquen llanuts. Allavors si que podreu parlar sense ignorància, car amb l'estúcia (?) que teniu, si en sabreu de cosetes comprometedores les quals podreu escampar als quatre vents. Apa doncs, ja ho sabeu, posar l'hipòtesis a la pràctica ja que esteu mancats de lògica.

OPAL

Aquests capellans i frares...

Ola, Ramonet, encaixa fort, i crida aleluia!

—Què et passa, Vadó, que estàs tan de pasqua?

—Que ben prompte anem acabar amb el fanatisme, obscurantisme i amb tota la reacció, i així podrem regenerar d'una vegada la societat.

—Caram, com ho fareu això?

—Molt fàcil, home; matant de gana els capellans i enviant a passeig els frares i monges, que són els vampirs que xuclen la nostra sang i arruïnen la societat.

Anem a pams; què fan els capellans i frares per arruïnar a la societat?

—La fanatitzen amb llur obscurantisme.

—I el obscurantisme què és?

Una cosa molt negra i molt mala, Ramonet.

—Però on rau la seva negror i malícia, Vadó?

—No ho sé.

—Si que estem frescos!

—No, senyor, ben calents. Cada dia sento a dir en els nostres clubs i societats que el fanatisme i obscurantisme són coses molt criminals i repugnants.

—Però almenys aquests senyors us explicaran en què rau aquesta malícia, i quins crims fan aquesta mena de gent.

—No, senyor, no tenen temps; pel demés, quan en fan alguna de grossa, com segrestar alguna noia, ja ho publiquen els nostres diaris.

—Horror! això fan? Aleshores n'hi deu haver alguns a presidí?

—No, senyor, ni un.

Home, què és extrany això? Que essent tan criminals no me'ls agafin per fer-los entrar en raó.

—No m'ho sé explicar.

Doncs ja t'ho aclariré jo, Vadó, per ensenyança teva, i de tants que baden com tu, Escolta'm bé, i contesta'm amb sinceritat. Consisteix en què els Germans de San Joan de Déu, les Germanes de la Caritat, es dediquen a la cura dels malalts?

—No, Ramonet, no és això!

—Consisteix en què les Germanetes dels pobres recullen els vells desamparats?

—Tampoc.

—Consisteix en recollir per salvar-les, les noies esgarriades, com fan les Adoratius, les Oblates i altres monges?

—No, senyor,

—Consisteix en sostenir escoles gratuïtes pels pobres, en ensenyar arts i oficis als orfes, en civilitzar pobles salvatges, en portar la llum de la veritat als confins del món com fan molts religiosos i ministres de Déu?

Els dos hem quedat entesos, Vadó, que no totes les llibertats són acceptables. Però, com que tu creus que els capellans i frares són enemics de la llibertat, et demano si combaten la llibertat del treball.

—Ja saps que no, Ramonet.

—Potser s'oposen a la llibertat d'educar bé la família?

—No, senyor.

—I a la llibertat de pregar?

—Encara menys.

—Suposo que ne seran contraris a la llibertat d'entrar i sortir de casa quan ens dongui la gana, de pacticar la justícia, d'exercitar la caritat, de donar bons exemples... Doncs, quina és la llibertat que combaten?

—Ramonet: la teva paraula té punta. Aviat et diré que preguntes massa.

—I tu contestes poc. Però el què tu i tota la teva companyia no voleu dir, ja ho diré jo. Vosaltres escarniu, afronteu, perseguiu i calumnieu amb ferocitat els ministres de Déu, i els religiosos, perquè prediquen contra la llibertat de blasfemar, de robar i calumniar, contra la llibertat de prescindir de Déu i dels drets de l'Església, contra la llibertat del divorci i de l'ensenyança laica, contra la llibertat de lliurar-se a la luxúria i als vicis que embruten l'home, contra la llibertat de rebentar al qui no pensa com vosaltres.

—Ramonet...

—Calla, home, si us conec massa. Detesteu els capellans i frares perquè prediquen i practiquen la puresa, amb la qual cosa demostreu que no us veieu amb forces per imitar-los, perquè prediquen i ensenyen la justícia amb la qual cosa demostreu que...

—Prou, Ramonet, veig que coneixes les coses... A reveure.

OT ARNAU